

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 117.335 van 20 maart 2003
in de zaak A. 100.318/XIV-1912.**

In zake : XXX,
 dié woonplaats kiest bij
 advocaat J. ANTHONIS,
 kantoor houdende te 2200 HERENTALS,
 Lierseweg 3

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 9 februari 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 januari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 7 juli 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 januari 2001;

Gelet op de beschikking van 19 maart 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 6 december 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 februari 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BOODTS, die loco advocaat J. ANTHONIS, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 4 maart 2000 en zich vluchteling verklaart op 6 maart 2000; dat op 7 juli 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 11 januari 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Eerste middel:

Doordat verzoekende partij en zijn echtgenoot, na dringend beroep te hebben ingesteld, niet opnieuw werden gehoord door de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen.

Terwijl, het weliswaar niet wettelijk verplicht is dat de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen de verzoekende partij opnieuw hoort, doch zulks toch de regel is.

Zodat de Commissaris-Generaal door in de gegeven omstandigheden niet over te gaan tot een nieuw interview, het principe van behoorlijk bestuur heeft geschonden.

Het middel is gegrond.”.

2.1.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat het dringend beroep een administratieve beroepsprocedure is die niet kan worden gelijkgesteld met een procedure voor een administratief rechtscollege;

2.1.3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord opmerkt dat er geen middel is ontwikkeld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten;

2.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord betoogt dat de commissaris-generaal haar de mogelijkheid had moeten bieden om haar motieven toe te lichten en dat hij reeds een beoordeling over de gegrondheid heeft gemaakt, zodat de motivering niet kan dienen om de verzoekende partij niet te horen;

2.1.5. Overwegende dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen; dat de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal, om reden dat de aanvraag van de verzoekende partij kennelijk ongegrond is, niet als zulk een maatregel kan worden gezien; dat deze beslissing immers voortvloeit uit de toepassing van artikel 52 van de Vreemdelingenwet en niet is gestoeld op het persoonlijk gedrag van de kandidaat-vluchteling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur; dat derhalve niet is voldaan aan één van de twee cumulatieve grondvoorwaarden van de hoorplicht; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt:

“Tweede middel:

Doordat de Commissaris-Generaal in zijn beslissing stelt dat de motieven van verzoeker vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, waar de problemen waarmee verzoekende partij in zijn land van oorsprong werd geconfronteerd, van privaatrechtelijke of gemeenrechtelijke aard waren en hij niet aantoonde dat hij geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de huidige autoriteiten.

Terwijl de bloedwraak een diep geworteld, religieus gedetermineerd (moslim), gebruik is in de nog vrij rurale samenleving in Kosovo, dat minstens oogluikend wordt getolereerd in dit land en waartegen de overheden alleszins niet afdoende optreden.

Dat, gezien de recente oorlog, de autoriteiten alleszins niet bij machte zijn om verzoekende partij en zijn familie in bescherming te nemen.

Zodat de Commissaris-Generaal zijn beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd, en wat een schending uitmaakt van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de schending van het motiveringsbeginsel en tevens het artikel 1, A, 2) van de Conventie van Genève schendt.

Dat het middel gegrond is.”.

2.2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord verwijst naar de memorie van antwoord van de eerste verwerende partij, die evenwel verzuimd heeft een memorie in te dienen;

2.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord verwijst naar haar verzoekschrift;

2.2.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar betoog niet verder komt dan een algemene vermelding dat bloedwraak een diep geworteld gebruik is in de nog vrij rurale samenleving in Kosovo, zonder dit in concreto toe te lichten, laat staan te betrekken op haar persoonlijke situatie; dat de verzoekende partij hiermee het motief van de bestreden beslissing dat de “vrees voor represailles vanwege de familie van het slachtoffer van het verkeersongeval” ongemoeid laat; dat zij met dit summiere betoog niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op kennelijke onredelijke wijze heeft besloten dat haar

problemen “(...) louter van interpersoonlijke (privaatrechtelijke) en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard (zijn)”; dat het tweede middel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij voorts in het middel de schending aanvoert van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953; dat dit verdrag geen rechtstreekse werking heeft zodat de verzoekende partij de schending ervan niet op ontvankelijke wijze kan invoeren;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig maart tweeduizend en drie, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.